

Tato práce rozebírá judikaturu Evropského soudního dvora vztahující se ke článku 95 Smlouvy o založení Evropského společenství. Tento článek je bezesporu považován za jeden z vůbec nejdůležitějších článků této smlouvy. Upravuje totiž to, kdy má Společenství pravomoc přijímat opatření ke sblížení předpisů členských států, jinými slovy pravomoc tyto předpisy harmonizovat.

Harmonizace se ukázala jako nutná součást procesu evropské integrace. Rozdíly v národních předpisech různých členských států vedly totiž k tomu, že bránily vytvoření vnitřního trhu, tedy „prostoru bez vnitřních hranic, v němž je zajištěn volný pohyb zboží, osob, služeb a kapitálu“, tak jak jeho vytvoření předjímal Jednotný evropský akt.

Postupem času ale začaly vystávat otázky, co všechno lze považovat za „opatření ke sblížení“ o kterých článek 95 SES ve svém prvním odstavci mluví, jinými slovy jaká opatření ještě lze pod tento článek podřadit a jaká už překračují jeho rámec. Proto bylo nezbytné, aby Soudní dvůr tento článek postupem času interpretoval a vyjasňoval. Stále totiž docházelo k situacím, kdy vynalézavý zákonodárce Společenství přicházel s novými způsoby sblížení národních úprav a byly to především členské státy, které si kladly otázku, zda jsou tyto způsoby článkem 95 SES dovolené. V této oblasti tedy vystupuje do popředí nezastupitelná úloha Soudního dvora, který svou judikaturou vyplňuje „prázdná místa“ v komunitárním právu a významným způsobem ho dotváří.